

Arrest

nr. 123 825 van 13 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 5 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 augustus 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 4 maart 2014.

Gelet op de beschikking van 1 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die *loco* advocaat I. FLACHET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 augustus 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, §2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet.

Uit (oud) artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, §1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van (oud) artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen en ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op te worden gewezen dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° en (oud) artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM en betoogt dat op het ogenblik van de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet nog steeds hangende was, merkt de Raad op dat de commentaar van de verzoekende partij feitelijke grondslag mist. Op 1 augustus 2013 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing genomen waarbij voormelde aanvraag ongegrond werd verklaard, zodat de aangehaalde medische elementen werden onderzocht en de verzoekende partij niet langer kan voorhouden dat op het ogenblik van de bestreden beslissing, i.e. 5 augustus 2013, de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet nog steeds hangende was. De Raad wijst er voorts op dat de verzoekende partij geen verdere uitleg geeft noch enige concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten, aanwijzingen of bewijzen aanbrengt die aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

De Raad laat tevens gelden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 november 2012 heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet opgenomen voorwaarden en bijgevolg niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van voornoemde bepaling. De Raad wijst erop dat de beslissing dat een vreemdeling niet voldoet aan de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet vervatte criteria impliceert dat werd vastgesteld dat de betrokkene geen risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM. Aangezien de Raad bij arrest nr. 100 078 van 28 maart 2013 de zienswijze van de commissaris-generaal heeft bevestigd, diende de gemachtigde van de staatssecretaris de vaststelling dat de verzoekende partij

geen ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling niet in vraag te stellen. De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat zij in het land van herkomst een reëel gevaar loopt te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 4 maart 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden. Ter terechtzitting van 22 april 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 17 februari 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP stelt dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, en het in ontvangst nemen ervan, er een ontvankelijke aanvraag artikel 9ter lopende was. Inmiddels is die ongegrond verklaard. Zoals beschreven in haar VTH van 4 maart 2014 stelt zij nog steeds belang te hebben. Zij verwijst ten eerste naar een arrest van het GWH van 16 januari 2014 waarin onder meer, omdat de 9ter aanvraag deel uitmaakt van de subsidiaire bescherming, gesteld wordt dat het beroep tegen een afgewezen aanvraag artikel 9ter schorsend moet zijn. Haar beroep tegen de 9ter dat momenteel hangende is bij de RvV moet dus schorsend zijn. Bij het volgen van deze redenering valt zij terug op haar artikel 9ter ontvankelijkheidsstatuut. In geval van een terugkeer is sprake van een schending van artikel 3 van het EVRM. Als er wordt vernietigd, kan de verwerende partij geen nieuw BGV geven, want VzP heeft dan een wettelijk verblijf. Ten tweede verwijst zij naar het arrest Josef van het EHRM van 27 februari 2014 waarbij de Belgische staat wordt veroordeeld gezien zij geen effectief rechtsmiddel aanbiedt in de zin van artikel 13 van het EVRM. Het ging ook over een 9ter aanvraag. Het beroep dient schorsend te zijn. VwP verwijst in hoofdzaak naar de beschikking van de Raad en haar nota en stelt dat de verwijzing naar de uitspraak van het EHRM niets verandert aan het feit dat de vreemdelingenwet geen schorsend beroep voorziet: de Raad kan zelf geen schorsende werking toekennen, dit valt buiten zijn bevoegdheid.”*

2.2.1 In de mate waarin de verzoekende partij betoogt dat op het ogenblik van de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet nog steeds hangende was, merkt de Raad op – onder verwijzing naar hetgeen hieromtrent in de beschikking van 17 februari 2014 wordt gesteld – dat voornoemde beschouwing feitelijke grondslag mist. Op 1 augustus 2013 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing genomen waarbij voormelde aanvraag ongegrond wordt verklaard, zodat de verzoekende partij niet langer kan voorhouden dat op het ogenblik van de bestreden beslissing, i.e. 5 augustus 2013, de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet nog steeds hangende was of nog steeds ontvankelijk was.

2.2.2 Voor zover de verzoekende partij betoogt dat het bij de Raad tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 1 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, ingestelde beroep schorsend dient te zijn en in dit verband enerzijds de link legt met de subsidiaire bescherming en anderzijds verwijst naar het arrest *Josef v. België* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 27 februari 2014 en naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 1/2014 van 16 januari 2014, stelt de Raad vast dat voormelde beschouwing geen betrekking heeft op de *in casu* bestreden beslissing en geen afbreuk doet aan de in de beschikking d.d. 17 februari 2014 opgenomen grond.

De Raad merkt volledigheidshalve op dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort eventuele leemten in de wet aan te vullen en schorsende werking te verlenen aan procedures waaraan de wetgever zelf geen schorsende werking heeft toegekend. Door aldus te handelen zou de Raad zich immers in de plaats stellen van de wetgever en de scheiding der machten miskennen.

Ten overvloede wordt opgemerkt dat de omstandigheid dat een beroep schorsend is, niet automatisch verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven (*cf.* artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat binnen de beroepstermijn en tijdens het onderzoek van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, een verwijderingsmaatregel niet kan worden uitgevoerd. Deze bepaling verbiedt niet dat een verwijderingsmaatregel wordt gegeven.).

2.2.3 In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, *BS* 19 augustus 1955, *err. BS* 29 juni 1961 (hierna: het EVRM), verwijst de Raad naar hetgeen hieromtrent in de beschikking van 17 februari 2014 wordt gesteld.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET